GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGOZZI IŠVADA,
pateikta 2016 m. gruodžio 7 d.[1]

Sujungtos bylos C-376/15 P ir C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
prieš

Europos Sąjungos Tarybą

„Apeliacinis skundas — Dempingas — Reglamentas (EB) Nr. 1225/2009 — 2 straipsnio 7 dalies a punktas ir 10 bei 11 dalys — Antidempingo sutartis — 2.4 ir 2.4.2 straipsniai — Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 924/2012 — Tam tikrų Kinijos Liaudies Respublikos kilmės geležinių arba plieninių tvirtinimo detalių importas — Nagrinėjamas produktas — Neatsižvelgimas į kai kuriuos eksporto sandorius apskaičiuojant dempingo skirtumą — Teisingas eksporto kainų ir normaliosios vertės palyginimas, jeigu importuojama iš ne rinkos ekonomikos valstybės — Atsisakymas atlikti tam tikrą koregavimą — Pareiga motyvuoti“

1. Jeigu Europos Sąjungos institucijos nustato dempingo skirtumą, be kita ko, kai prekės importuojamos iš ne rinkos ekonomikos valstybės, ar jos, lygindamos normaliąją vertę ir eksporto kainą, gali neatsižvelgti į tam tikrus eksporto sandorius, susijusius su tam tikrais nagrinėjamo produkto tipais? Kokia yra reikalavimo atlikti koregavimus apimtis, atsižvelgiant į įpareigojimą teisingai palyginti normaliąją vertę ir eksporto kainą, jeigu normalioji vertė nustatyta pritaikius panašios šalies metodą?

2. Iš esmės tokie yra pagrindiniai klausimai, keliami šiose sujungtose bylose, susijusiose su dviem apeliaciniais skundais, kuriuos bendrai pateikė dvi Kinijos bendrovės, t. y. *Changshu City Standard Parts Factory* ir *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd*. Savo apeliaciniuose skunduose šios dvi bendrovės prašo panaikinti 2015 m. balandžio 29 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Changshu City Standard Parts Factory ir Ningbo Jinding Fastener / Taryba*[2] (toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis atmetė jų ieškinius dėl 2012 m. spalio 4 d. Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 924/2012[3] (toliau – ginčijamas reglamentas) panaikinimo.

3. Šiose bylose Teisingumo Teismo prašoma pateikti svarbių paaiškinimų, susijusių su Europos Komisijai ir Europos Sąjungos Tarybai (toliau kartu – institucijos) tenkančių įpareigojimų apimtimi, kai jos nustato dempingo skirtumą, visų pirma jeigu prekės importuojamos iš ne rinkos ekonomikos valstybės,.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — T-558/12 ir T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Reglamentas, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 91/2009 (OL L 275, 2012, p. 1).

I – **Teisinis pagrindas**

A – *PPO teisė*

4. Sutarties dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos (GATT) VI straipsnio įgyvendinimo (toliau – Antidempingo sutartis)[4] 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ skelbiama:

„2.4. Eksporto kaina ir normalioji kaina turi būti palygintos sąžiningai [teisingai]. Šis palyginimas turi būti atliktas t[uo] pači[u] prekybos, paprastai „franko-gamykla“ (*ex-factory*), lyg[iu] ir naudojant pardavimus, atliktus, kiek įmanoma, artimesniu laiku. Kiekvienu atveju, atsižvelgiant į specifiką, atsižvelgiama į skirtumus, kurie daro įtakos kainų palyginamumui, įskaitant pardavimo sąlygų, mokesčių, prekybos lygių, kiekių, fizinių charakteristikų skirtumus bei visus kitus skirtumus, kurie, kaip įrodoma, taip pat daro įtakos kainų palyginamumui. <…> Institucijos nagrinėjamoms šalims nurodo, kokios reikia informacijos, kad būtų galima užtikrinti sąžiningą [teisingą] palyginimą, ir toms šalims neuždeda nepagrįstos įrodinėjimo pareigos. <…>

2.4.2 Pagal šio straipsnio 4 dalies nuostatas, reglamentuojančias sąžiningą [teisingą] palyginimą, dempingo lygis (marža) [skirtumas] tyrimo laikotarpiu paprastai nustatomas remiantis svertinio normaliosios vertės vidurkio palyginimu su visų palyginamųjų eksporto sandorių kainų svertiniu vidurkiu arba kiekvieno sandorio normaliosios vertės ir eksporto kainų palyginimu. <…>.“

B – *Sąjungos teisė*

5. Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 (toliau – pagrindinis reglamentas)[5] 2 straipsnyje „Dempingo nustatymas“ nurodyta:

„<…>

C. Palyginimas

10. Eksporto kaina ir normalioji vertė palyginamos teisingu būdu. Šis palyginimas turi būti atliktas tuo pačiu prekybos lygiu, lyginant per kiek galima artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina nėra vienodo palyginamojo pagrindo [negali būti šitaip palygintos], jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui. <…>

D. Dempingo skirtumas

11. Laikantis kitų taikytinų nuostatų dėl teisingo palyginimo, dempingo skirtumas tiriamuoju laikotarpiu paprastai nustatomas palyginant normaliosios vertės svertinį vidurkį su visų eksporto į [Sąjungą] sandorių kainų svertiniu vidurkiu arba palyginant individualias normaliąsias vertes su kiekvieno sandorio individualiomis eksporto į [Sąjungą] kainomis. Tačiau normalioji vertė, nustatyta

4 — 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 38 t., p. 3) Taryba patvirtino Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) steigimo sutartį, pasirašytą 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše, ir šios sutarties 1–3 prieduose esančias sutartis, tarp kurių yra ir Antidempingo sutartis.

5 — 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos reglamentas dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 343, 2009, p. 51, ir klaidų ištaisymas OL L 7, 2010, p. 22), iš dalies pakeistas 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1168/2012 (OL L 344, 2012, p. 1).

svertinio vidurkio pagrindu, gali būti palyginama su visų individualių eksporto į [Sąjungą] sandorių kainomis, jeigu yra tam tikra eksporto kainų tendencija, kuri žymiai [gerokai] skiriasi priklausomai nuo pirkėjų, regionų ar laiko periodų, ir jeigu pirmame šios dalies sakinyje nurodyti metodai neatspindi viso vykstančio dempingo masto. <…>.“

II – **Bylų aplinkybės ir ginčijamas reglamentas**

6. Bylų aplinkybės išsamiai apibūdintos skundžiamo sprendimo 1–16 punktuose. Kiek to reikia šioje byloje, pakanka priminti, kad Reglamente Nr. 91/2009[6] Taryba nustatė tam tikrų importuojamų Kinijos kilmės geležinių arba plieninių tvirtinimo detalių antidempingo muitą.

7. 2011 m. liepos 28 d. PPO ginčų sprendimo taryba (GST) patvirtino Apeliacinės tarybos ataskaitą ir šia ataskaita iš dalies pakeistą kolegijos ataskaitą ginče „Europos Bendrijos – galutinės antidempingo priemonės, taikomos tam tikroms Kinijos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms“[7]. Šiose ataskaitose konstatuota, kad Sąjunga pažeidė kai kurias PPO teisės nuostatas.

8. Siekdama nustatyti, kaip reikėtų iš dalies pakeisti Reglamentą Nr. 91/2009 tam, kad jis atitiktų GST rekomendacijas, Komisija ėmėsi peržiūrėti šiame reglamente nustatytas antidempingo priemones[8].

9. Po šios peržiūros, atliktos remiantis Reglamentu (EB) Nr. 1515/2001[9], 2012 m. spalio 4 d. Taryba priėmė ginčijamą reglamentą.

10. Ginčijamame reglamente Taryba pirmiausia pažymėjo, kad GST ataskaitos neturėjo įtakos Reglamente Nr. 91/2009 padarytoms išvadoms dėl nagrinėjamo produkto ir panašaus produkto[10].

11. Paskui Taryba priminė, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą eksportuojantiems gamintojams, kaip antai apeliantėms, kurioms netaikomas bendrovės, veikiančios rinkos ekonomikos sąlygomis, statusas, normalioji vertė turi būti nustatoma pagal panašioje šalyje apskaičiuotas kainas ar vertę. Šioje byloje Indija buvo laikoma tinkama trečiąja rinkos ekonomikos šalimi. Taigi normalioji vertė buvo nustatyta pagal atitinkamo produkto, kurį vidaus rinkoje pardavinėjo Indijos gamintojas, bendradarbiavęs atliekant tyrimą, kainas[11].

12. Vėliau Taryba atmetė apeliančių pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį pateiktus prašymus atlikti koregavimą atsižvelgiant į skirtumus, susijusius su gamybos sąnaudomis, taip pat efektyvumu ir produktyvumu[12]. Šiuo klausimu Taryba nurodė, jog šalys nepateikė įrodymų, kad dėl sąnaudų skirtumų atsiranda kainų skirtumų. Taryba priminė, kad atliekant tyrimus dėl ne rinkos ekonomikos šalių, pavyzdžiui, dėl Kinijos, pasitelkiama trečioji rinkos ekonomikos šalis, kad nebūtų atsižvelgta į kainas ir sąnaudas, kurių paprastai nelemia rinkos dėsniai. Kadangi pradiniu tyrimo etapu rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios bendrovės statusas netaikytas nė vienam eksportuojančiam

6 — 2009 m. sausio 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 91/2009, kuriuo tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 29, 2009, p. 1).

7 — 2011 m. liepos 15 d. Apeliacinės tarybos ataskaita, AB-2011-2, WT / DS397/AB / R.

8 — 2012 m. kovo 6 d. Komisijos pranešimas dėl antidempingo priemonių, taikomų tam tikroms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės geležinėms ar plieninėms tvirtinimo detalėms, remiantis 2011 m. liepos 28 d. Pasaulio prekybos organizacijos ginčų sprendimo tarybos patvirtintomis rekomendacijomis ir sprendimais ginče *EB – tvirtinimo detalės* (DS397) (OL C 66, 2012, p. 29).

9 — 2001 m. liepos 23 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1515/2001 dėl priemonių, kurių gali imtis Bendrija remdamasi PPO ginčų sprendimo tarybos patvirtinta ataskaita antidempingo ir apsaugos nuo subsidijavimo klausimais (OL L 201, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 38 t., p. 50). Šis reglamentas buvo pakeistas ir panaikintas 2015 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu Nr. 2015/476 dėl priemonių, kurių gali imtis Sąjunga remdamasi PPO ginčų sprendimo tarybos patvirtinta ataskaita antidempingo ir apsaugos nuo subsidijavimo klausimais (OL L 83, 2015, p. 6).

10 — Žr. ginčijamo reglamento 6 konstatuojamąją dalį, kurioje daroma nuoroda į Reglamento Nr. 91/2009 40–57 konstatuojamąsias dalis.

11 — Ginčijamo reglamento 29 ir 31 konstatuojamosios dalys ir skundžiamo sprendimo 41 punktas.

12 — Ginčijamo reglamento 41 ir 103 konstatuojamosios dalys.

Kinijos gamintojui, jų sąnaudų struktūra negalėjo būti laikoma atspindinčia rinkos vertes, kurias būtų galima taikyti koreguojant, ypač kiek tai susiję su žaliavų prieiga. Be to, Indijos gamintojas konkuravo su daugeliu kitų gamintojų Indijos vidaus rinkoje, tad jo kainos visiškai atspindėjo padėtį vidaus rinkoje. Todėl Taryba atmetė prašymus atlikti koregavimą.

13. Siekdamos nustatyti antidempingo skirtumus pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį institucijos nusprendė palyginti normaliosios vertės svertinį vidurkį su eksporto į Sąjungą sandorių kainų svertiniu vidurkiu (toliau – pirmasis simetrinis metodas) [13].

14. Palyginimo etapu paaiškėjo, kad Indijos gamintojas negamino ir nepardavinėjo visų nagrinėjamo produkto tipų, kuriuos eksportavo eksportuojantieji Kinijos gamintojai [14].

15. Šiomis aplinkybėmis institucijos palygino eksporto kainas ir normaliąją vertę atsižvelgdamos tik į tuos eksportuojančiųjų Kinijos gamintojų eksportuojamo nagrinėjamo produkto tipus, kurių atitinkamą tipą gamino ir pardavinėjo Indijos gamintojas. Apskaičiuojant dempingo skirtumą nebuvo atsižvelgta į eksporto sandorius, susijusius su atitinkamo tipo produktais, kurių atitikmens Indijos gamintojas nepardavinėjo šalies viduje [15]. Tačiau taip nustatyta dempingo suma vėliau buvo bendrai pritaikyta visiems nagrinėjamo produkto tipams [16].

16. Institucijos laikė šį metodą patikimiausiu dempingo lygiui nustatyti, nes „bandant rasti visų eksportuotų tipų produktų artimus Indijos gamintojo produktų atitikmenis nustatyti faktai būtų netikslūs“ [17]. Jos taip nusprendė, kad eksporto sandoriai, kuriais remiantis apskaičiuotas dempingas, buvo tipiški visiems nagrinėjamo eksportuojančiųjų Kinijos gamintojų eksportuoto produkto tipams [18].

17. Galiausiai ginčijamame reglamente antidempingo muitas, Reglamente Nr. 91/2009 nustatytas *Changshu City Standard Parts Factory*, buvo sumažintas iki 38,3 %, o *Ningbo Jinding Fastener* nustatytas 64,3 % antidempingo muitas nepakeistas [19].

18. 2016 m. vasario 12 d. GST patvirtino apeliacinės tarybos ataskaitą ir šia ataskaita iš dalies pakeistą specialios grupės ataskaitą ginče „Europos Bendrijos – Galutinės antidempingo priemonės, taikomos tam tikroms Kinijos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms – Kinija remiasi Susitarimo dėl ginčų sprendimo 21.5 straipsniu“ [20]. Šioje ataskaitoje buvo konstatuota, kad ginčijamu reglamentu Sąjunga ir toliau pažeidinėja tam tikras PPO teisės nuostatas. Šioje ataskaitoje, be kita ko, kvestionuojamos ginčijamo reglamento dalys, susijusios su kai kurių suinteresuotųjų šalių prašymais atlikti koregavimą ir neatsižvelgimu apskaičiuojant dempingo skirtumą į sandorius, susijusius nagrinėjamo tipo produktais, kuriuos eksportavo Kinijos eksportuojantieji gamintojai ir kurių jokio atitikmens negamino ir nepardavinėjo šis Indijos gamintojas.

13 — Ginčijamo reglamento 105 konstatuojamoji dalis.

14 — Žr. skundžiamo sprendimo 42 punktą.

15 — Ginčijamo reglamento 82, 102 ir 109 konstatuojamosios dalys ir skundžiamo sprendimo 43, 44 ir 60 punktai.

16 — Žr. skundžiamo sprendimo 60 punktą.

17 — Ginčijamo reglamento 109 konstatuojamoji dalis.

18 — Ginčijamo reglamento 109 konstatuojamoji dalis.

19 — Žr. ginčijamo reglamento 1 straipsnį. Šie antidempingo muitai vėliau buvo išlaikyti 2015 m. kovo 26 d. Komisijos įgyvendinimo reglamente (ES) 2015/519, kuriuo, atlikus priemonių galiojimo termino peržiūrą pagal Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 11 straipsnio 2 dalį, tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms nustatomas galutinis antidempingo muitas, o jo taikymas išplečiamas tam tikroms iš Malaizijos siunčiamoms geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms, deklaruojamoms arba nedeklaruojamoms kaip Malaizijos kilmės (OL L 82, 2015, p. 78).

20 — 2016 m. sausio 18 d. Apeliacinės tarybos ataskaita AB-2015-7, WT / DS397/AB / RW.

19. 2016 m. vasario 26 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo reglamentą (ES) 2016/278[21]. Šiame reglamente, priimtame pagal Reglamentą 2015/476[22], Komisija po pirmesniame punkte minėtų GST ataskaitų nusprendė panaikinti Reglamente Nr. 91/2009 nustatytus ir ginčijamame reglamente iš dalies pakeistus antidempingo muitus.

III – **Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas**

20. 2012 m. gruodžio 24 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje užregistruoti apeliančių ieškiniai dėl ginčijamo reglamento panaikinimo. Savo ieškiniams Bendrajame Teisme pagrįsti apeliantės pateikė du pagrindus.

21. Pirmasis pagrindas buvo susijęs su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto, 2 straipsnio 8, 9 ir 11 dalių bei 9 straipsnio 5 dalies, nediskriminavimo principo ir Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio pažeidimu. Pateikdamos šį pagrindą apeliantės kaltino institucijas tuo, kad apskaičiuodamos dempingo skirtumą jos neatsižvelgė į sandorius dėl nagrinėjamo produkto tipų, kuriuos eksportavo eksportuojantieji Kinijos gamintojai ir kuriems nebuvo jokio Indijos gamintojų gaminamų ir parduodamų produktų atitikmens.

22. Antrasis pagrindas buvo susijęs su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies ir Antidempingo sutarties 2.4 straipsnio, taip pat SESV 296 straipsnio pažeidimu. Jis buvo susijęs su apeliančių pateiktų prašymų atlikti koregavimą atmetimu.

23. Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas atmetė abu apeliančių ieškinio pagrindus ir visą ieškinį.

IV – **Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme**

24. Apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— patenkinti reikalavimus, kuriuos jos pateikė Bendrajame Teisme pareikštame ieškinyje, taip pat panaikinti ginčijamą reglamentą, kiek jis yra susijęs su apeliantėmis, ir

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas, kurias jos patyrė nagrinėjant bylą Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme, taip pat įpareigoti įstojusias į bylą šalis padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

25. Taryba prašo atmesti apeliacinius skundus ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas, susijusias su apeliaciniais skundais ir procesu Bendrajame Teisme.

26. Komisija prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinius skundus kaip nepriimtinus. Nepatenkinus pirmojo reikalavimo, ji prašo atmesti apeliacinius skundus kaip nepagrįstus ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

27. 2015 m. rugsėjo 22 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimu bylos C-376/15 P ir C-377/15 P buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

21 — Reglamentas, kuriuo panaikinamas galutinis antidempingo muitas, kuris buvo nustatytas tam tikroms importuojamoms Kinijos Liaudies Respublikos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms ir kurio taikymas buvo išplėstas tam tikroms iš Malaizijos siunčiamoms importuojamoms geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms, deklaruojamoms arba nedeklaruojamoms kaip Malaizijos kilmės (OL L 52, 2016, p. 24).

22 — Žr. šios išvados 9 išnašą.

V – **Analizė**

28. Grįsdamos savo apeliacinius skundus apeliantės remiasi dviem pagrindais. Prieš analizuojant šiuos pagrindus vis dėlto reikėtų išnagrinėti du pirminio pobūdžio klausimus: galimą *lis pendens* buvimą ir galimybę šioje byloje remtis Antidempingo sutartimi, taip pat ir GST sprendimais ir rekomendacijomis.

A – *Dėl lis pendens grindžiamo prieštaravimo*

29. Komisija pateikia „*lis pendens*“ grindžiamą prieštaravimą. Ji teigia, kad apeliaciniai skundai abiejose nagrinėjamose sujungtose bylose yra identiški. Iš tiesų sutampa bylos šalys, ginčijai aktai, skundžiamas sprendimas ir šalių apeliaciniuose skunduose pateikti pagrindai ir argumentai.

30. Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad pagal Teisingumo Teismo praktiką vėliau dėl ginčo tarp tų pačių šalių ir tuo pačiu pagrindu pareikštas ieškinys dėl to paties teisės akto panaikinimo atmestinas kaip nepriimtinas dėl *lis pendens*[23].

31. Šioje byloje reikia konstatuoti, kad abiejų apeliančių abiejose nagrinėjamose bylose bendrai pateikti apeliaciniai skundai susiję su ginču tarp tų pačių šalių. Be to, nesiskiria jų dalykas, nes abiem apeliaciniais skundais prašoma panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą sujungtose bylose T-558/12 ir T-559/12. Galiausiai abu apeliaciniai skundai yra identiški ir juose keliami visiškai tie patys pagrindai. Tokiomis aplinkybėmis, kadangi apeliacinis skundas byloje C-377/15 P paduotas vėliau, dėl *lis pendens* jį reikia atmesti kaip nepriimtiną.

B – *Dėl galimybės remtis Antidempingo sutartimi ir GST sprendimais bei rekomendacijomis*

32. Šalys savo argumentuose nurodo kai kurias Antidempingo sutarties nuostatas ir kelis GST sprendimus bei rekomendacijas. Siekdamas įvertinti ginčijamo reglamento teisėtumą Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime rėmėsi, pirma, Antidempingo sutarties 2.4 ir 2.4.2 straipsniais ir, antra, atmesdamas šios sutarties reikšmingumą bylai, PPO apeliacinės tarybos ataskaita[24]. Be to, kaip matyti iš šios išvados 18 punkto, 2016 m. vasario mėn., po skundžiamo sprendimo paskelbimo, GST patvirtino dvi ataskaitas, kurių išvados tiesiogiai susijusios su ginčijamu reglamentu. Per posėdį Teisingumo Teisme šalys diskutavo dėl šių ataskaitų.

33. Šiomis aplinkybėmis pirmiausia reikia nustatyti, ar šioje byloje galima remtis Antidempingo sutartimi ir GST sprendimais bei rekomendacijomis, kuriomis gausiai rėmėsi šalys, o jeigu taip, tai kiek galima remtis šiais dokumentais.

34. Pirma, kalbant apie Antidempingo sutartį, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką, atsižvelgiant į PPO susitarimų pobūdį ir struktūrą, jos iš esmės nėra tos normos, pagal kurias būtų galima tikrinti Sąjungos institucijų aktų teisėtumą. Tačiau Teisingumo Teismas pripažino, kad prireikus Sąjungos teismas gali atlikti Sąjungos akto ir jo taikymo, atsižvelgiant į PPO

23 — 2011 m. birželio 9 d. Sprendimas *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija* (C-465/09 P–C-470/09 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:372, 58 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

24 — Atitinkamai žr. skundžiamo sprendimo 33–40 ir 86–90 punktus.

susitarimus, teisėtumo kontrolę, esant dviem išimtinėms situacijoms [25]. Vienas atvejis yra tas, kai Sąjunga ketina įvykdyti pagal šiuos susitarimus prisiimtą specialųjį įsipareigojimą (vadinamoji *Nakajima* išimtis) [26], o kitas – kai nagrinėjamame Sąjungos akte daroma aiški nuoroda į konkrečias šių sutarčių nuostatas (vadinamoji *Fediol* išimtis) [27].

35. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra patikslinęs, kad tam tikrais atvejais PPO antidempingo sistemai gali būti taikoma bendrojo principo, pagal kurį Sąjungos teismas negali atlikti Sąjungos institucijų aktų teisėtumo PPO susitarimų atžvilgiu kontrolės, išimtis, tačiau būtina pakankamai teisiškai įrodyti, kad teisės aktų leidėjas išreiškė norą Sąjungos teisėje įgyvendinti konkrečius įsipareigojimus, prisiimtus pagal PPO susitarimus. Šiuo tikslu būtina, kad iš specialių ginčijamų Sąjungos teisės nuostatų būtų aiškiai matyti, kad jomis siekiama Sąjungos teisėje įgyvendinti konkrečius įsipareigojimus, prisiimtus pagal PPO susitarimus [28].

36. Šiuo atveju Teisingumo Teismas jau yra pripažinęs, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį Sąjunga ketino įvykdyti konkrečius įsipareigojimus, kylančius iš Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio [29]. Taigi Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 34 punkte pagrįstai konstatavo, kad Sąjungos teismas turi tikrinti ginčijamo reglamento teisėtumą, atsižvelgdamas į pastarąją nuostatą.

37. Kalbant apie pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, iš to, kad šios nuostatos pirmajame sakinyje vartojami visiškai tokie patys žodžiai kaip ir Antidempingo sutarties 2.4 straipsnyje, aiškiai matyti, kad, bent kiek tai susiję su jo pirmame sakinyje nurodytu įpareigojimu „sąžiningai [teisingai] palyginti“ eksporto kainas ir normaliąją vertę, šia pagrindinio reglamento nuostata Sąjungos teisės aktų leidėjas ketino įvykdyti konkrečius iš Antidempingo sutarties kylančius įsipareigojimus [30]. Remiantis tuo darytina išvada, kad, Teisingumo Teismas turi tikrinti nagrinėjamų Sąjungos teisės aktų teisėtumą, atsižvelgdamas ir į šią nuostatą, kai aiškina sąvoką „sąžiningas [teisingas] palyginimas“ taip, kaip ji suprantama PPO teisėje [31].

38. Antra, dėl GST sprendimų ir rekomendacijų, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, jog ūkio subjektui negalima pripažinti galimybės Sąjungos teisme remtis tuo, kad Sąjungos aktas yra nesuderinamas su GTS sprendimu. Taigi pagal teismų praktiką, išskyrus atvejus, kai atsižvelgdama į šiuos sprendimus ir rekomendacijas, Sąjunga ketino įgyvendinti prisiimtą konkretų įsipareigojimą, Sąjungos teisme negalima remtis GST sprendimu ar rekomendacija, kurioje konstatuojamas PPO taisyklių nesilaikymas, juo labiau PPO susitarimų materialinėmis normomis, siekiant įrodyti, kad Sąjungos teisės aktai yra nesuderinami su šia rekomendacija ar sprendimu [32].

25 — 2016 m. vasario 4 d. Sprendimas *C & J Clark International ir Puma* (C-659/13 ir C-34/14, EU:C:2016:74, 82–87 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

26 — Ši išimtis taip vadinama dėl 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Nakajima / Taryba* (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — Ši išimtis taip vadinama dėl 1989 m. birželio 22 d. Sprendimo *Fediol / Komisija* (70/87, EU:C:1989:254).

28 — Šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 16 d. Sprendimą *Komisija / Rusal Armenal* (C-21/14 P, EU:C:2015:494, 44–46 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

29 — Žr. 2003 m. sausio 9 d. Sprendimo *Petrotub ir Republica / Taryba* (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 56 punktas) dėl 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 384/96 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 45), iš dalies pakeisto 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2331/96 (OL L 317, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 76), 2 straipsnio 11 dalį, kurios tekstas atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies tekstą.

30 — Šiuo klausimu taip pat žr. 2008 m. liepos 8 d. Sprendimą *Huvis / Taryba* (T-221/05, EU:T:2008:258, 73 punktas).

31 — Šiuo klausimu dėl pagrindinio reglamento 1 straipsnio žr. generalinio advokato M. Wathelet išvadą byloje *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2015:583, 73 punktas). Taip pat žr. 2016 m. kovo 17 d. Sprendimą *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 40 ir paskesni punktai).

32 — Šiuo klausimu žr. 2011 m. lapkričio 10 d. Sprendimą *X ir X BV* (C-319/10 ir C-320/10, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:720, 37 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir 2016 m. vasario 4 d. Sprendimą *C & J Clark International ir Puma* (C-659/13 ir C-34/14, EU:C:2016:74, 96 punktas). Teisingumo Teismas nusprendė, kad iš tiesų GST sprendimai ir rekomendacijos, kuriomis konstatuojamas PPO taisyklių nesilaikymas, iš esmės ir nepaisant joms priskiriamos teisinės taikymo srities, negali būti visiškai atskirtos nuo materialinių normų, kuriomis išreiškiami PPO sistemoje nario prisiimti įsipareigojimai.

39. Vis dėlto Sąjungos sudarytų tarptautinių susitarimų viršenybė Sąjungos antrinės teisės atžvilgiu reikalauja ją aiškinti kuo labiau atsižvelgiant į šiuos susitarimus. Taigi Teisingumo Teismas, aiškindamas kai kurias PPO susitarimų nuostatas, jau rėmėsi PPO specialios grupės ar Apeliacinės tarybos ataskaitomis [33].

40. Šiuo atveju, kalbant apie šios išvados 7 punkte minėtas 2011 m. liepos 28 d. ataskaitas, kurias GST patvirtino byloje „Europos Bendrijos – Galutinės antidempingo priemonės, taikomos tam tikroms Kinijos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms“, skaitant ginčijamą reglamentą matyti, kad institucijos priėmė šį reglamentą [34] „atsižvelgdam[os] į GST ataskaitas“, kiek tai susiję su Reglamentu [Nr. 91/2009], ir siekdamos „ištaisyti [Reglamento Nr. 91/2009] nuostatas, kurios GST priimtose ataskaitose pripažintos nenuosekliomis“ [35].

41. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į aiškias nuorodas į minėtas ataskaitas ir į aiškų norą ginčijamame reglamente atsižvelgti į šiose ataskaitose padarytas išvadas, reikia manyti, kad šiuo konkrečiu atveju priimdamos minėtą reglamentą institucijos ketino minėtose ataskaitose padarytas išvadas įgyvendinti Sąjungos teisinėje sistemoje. Remiantis tuo darytina išvada, kad Sąjungos teismas, jei to prireiktų, turėtų įvertinti ginčijamo reglamento teisėtumą, atsižvelgdamas į šias ataskaitas.

42. Kalbant apie 2016 m. vasario 12 d. GST remiantis šios išvados 18 punkte nurodyto Susitarimo dėl ginčų sprendimo 21 straipsnio 5 dalimi patvirtintas ataskaitas, pirmiausia reikia pažymėti, kad jos priimtos vėliau nei ginčijamas reglamentas ir skundžiamas sprendimas [36]. Be to, kaip jau pažymėjau šios išvados 19 punkte, Komisija, remdamasi Reglamentu (ES) 2015/476, priėmė Reglamentą 2016/278, kuriame, atsižvelgusi į minėtose ataskaitose padarytas išvadas, nusprendė, kad reikia panaikinti ginčijamame reglamente nustatytas antidempingo priemones [37]. Tačiau iš Reglamento (ES) 2016/278 2 straipsnio matyti, kad šios priemonės panaikintos nuo šio reglamento įsigaliojimo dienos ir juo negalima remtis siekiant grąžinti iki tos dienos surinktus muitus. Todėl tokiomis aplinkybėmis neleisdama susigrąžinti muitų, sumokėtų pagal ginčijamą reglamentą, Sąjunga neketino įgyvendinti konkretaus įsipareigojimo, prisiimto PPO sistemoje [38]. Iš pateiktų argumentų darytina išvada, kad šiuo atveju nei ginčijamo reglamento, nei juo labiau skundžiamo sprendimo teisėtumo negalima vertinti atsižvelgiant į minėtas GST ataskaitas.

43. Galiausiai, kalbant apie kitas šalių nurodytas GST ataskaitas, reikia konstatuoti, kad institucijos po šių ataskaitų neketino prisiimti jokio konkretaus įsipareigojimo, susijusio su ginčijamu reglamentu. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į šios išvados 39 punkte nurodytą teismo praktiką, šios ataskaitos nebent gali būti dokumentai, kuriuos Teisingumo Teismas gali panaudoti, aiškindamas nagrinėjamos Antidempingo sutarties nuostatas.

33 — 2011 m. lapkričio 10 d. Sprendimas *X ir X BV* (C-319/10 ir C-320/10, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:720, 44 ir 45 punktai ir juose nurodyta teismo praktika). Šiuo klausimu žr., pvz., 2016 m. kovo 17 d. Sprendimą *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2016:180, 43 punktas).

34 — Ginčijamas reglamentas buvo priimtas remiantis Reglamentu Nr. 1515/2001 (žr. šios išvados 9 išnašą).

35 — Žr., be kita ko, ginčijamo reglamento 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135, 138 konstatuojamąsias dalis.

36 — Šiuo klausimu žr. 2011 m. lapkričio 10 d. Sprendimą *X ir X BV* (C-319/10 ir C-320/10, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:720, 40 punktas).

37 — Žr. Reglamento 2016/278 10 ir 13 konstatuojamąsias dalis bei 1 straipsnį.

38 — Žr. 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimą *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 35 punktas).

C – Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su neatsižvelgimu į kai kuriuos nagrinėjamo produkto eksporto sandorius apskaičiuojant dempingo skirtumą

44. Pirmasis pagrindas susijęs su skundžiamo sprendimo 29–90 punktuose pateiktais motyvais. Jis grindžiamas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 ir 11 dalių ir Antidempingo sutarties 2.4 ir 2.4.2 straipsnių pažeidimu. Šiame pagrinde apeliantės iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis nesukritikavo institucijų dėl to, kad jos nustatė dempingo skirtumą neatsižvelgdamos į kai kuriuos eksporto sandorius, kai lygino juos su normaliąja verte, t. y. sandorius, susijusius su tam tikrais produkto tipais, kurių atitikmens neturėjo Indijos gamintojas.

1. Skundžiamas sprendimas

45. Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas pripažino, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalyje, aiškinamoje atsižvelgiant į Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį, reikalaujama, kad, kai institucijos nustato dempingo skirtumą, jos su normaliąja verte lygina tik tuos sandorius, kurie yra palyginami su ja. Kadangi minėtose normose daroma nuoroda į nuostatas, kuriose reglamentuojamas teisingas palyginimas, institucijos, atlikdamos koregavimą, turi padaryti taip, kad sandoriai būtų „kuo labiau“ palyginami. Be to, pagal nagrinėjamas nuostatas nereikalaujama, kad palyginimas būtų „kuo teisingesnis“, tik nurodoma, kad jis būtų „teisingas“ [39].

46. Bendrojo Teismo teigimu, šioje byloje visi nagrinėjamo produkto tipai buvo prilyginami „panašiam“ produktui, todėl juos buvo galima laikyti palyginamais. Tačiau to nebuvo galima savaime pasakyti apie kai kurių nagrinėjamo produkto tipų kainas, t. y. eksportuojančiųjų Kinijos gamintojų eksportuojamų produktų, kurių negamino Indijos gamintojas, kainas. Taigi dėl to, kad šių nagrinėjamo produkto tipų pardavimo kainų Indijoje nebuvo, nors jie ir buvo panašūs, apskaičiuojant dempingo skirtumą nebuvo galima palyginti šių produkto tipų [40].

47. Tada Bendrasis Teismas nagrinėjo įvairius pagrindiniame reglamente numatytus metodus, kuriuos taikydamos institucijos galėjo gauti nagrinėjamo produkto tipų, kurių atitikmens neturėjo Indijos gamintojas, normaliąją vertę. Vis dėlto, Bendrojo Teismo teigimu, net jei šie metodai būtų laikomi pritaikomais, jie neužtikrintų teisingesnio palyginimo nei tas, kurį atliko institucijos [41]. Bendrasis Teismas taip pat atmetė apeliančių argumentus dėl dempingo skirtumų, apskaičiuotų visiems eksportuojamiems nagrinėjamo produkto tipams, tipiškumo [42]. Atlikęs šią analizę Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Taryba nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai apskaičiuodama dempingo skirtumą neatsižvelgė į eksporto sandorius, susijusius su nagrinėjamo produkto tipais, kurių gamintojo pardavimo kainų panašioje šalyje nebuvo.

2. Trumpa šalių argumentų santrauka

48. Pirmiausia apeliantės teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį ir Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį. Šias dvi nuostatas reikia aiškinti kaip tokias, pagal kurias reikalaujama, kad, kai atliekamas palyginimas siekiant apskaičiuoti dempingo skirtumą, turi būti atsižvelgiama į visą nagrinėjamo produkto, kaip jis yra apibrėžtas pradedant tyrimą, pardavimą eksportui. Iš tiesų šis skirtumas turi būti susijęs su visu tiriamu produktu. Be to, ne rinkos ekonomikos šalies statusas neleidžia nukrypti nuo taisyklių dėl dempingo skirtumo nustatymo.

39 — Skundžiamo sprendimo 37, 40 ir 61 punktai.

40 — Skundžiamo sprendimo 63 punktas.

41 — Skundžiamo sprendimo 67–84 punktai.

42 — Konkrečiai žr. skundžiamo sprendimo 81–83 punktus.

49. Antra, Bendrasis Teismas suvienodino įpareigojimus, susijusius su dempingo skirtumo apskaičiavimu, ir įsipareigojimus, susijusius su teisingu palyginimu. Pirma, nagrinėdamas, ar įvairūs būdai, kuriuos taikant galima palyginti visus eksporto sandorius, yra „teisingesni“, ar ne, Bendrasis Teismas įpareigojimus, susijusius su dempingo skirtumo apskaičiavimu, susiaurino iki įpareigojimų, susijusių su teisingu palyginimu. Antra, dempingo skirtumo apskaičiavimo atitiktis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 daliai turi būti vertinama remiantis ne „palyginamų kainų“ [43], o „palyginamų sandorių“ sąvoka. Apeliantės taip pat ginčija Bendrojo Teismo vartotą frazę „kuo labiau“ [44].

50. Trečia, bet kuriuo atveju Bendrojo Teismo analizė yra klaidinga. Apeliančių teigimu, reikia nustatyti ne tai, ar vienas metodas yra teisingesnis už kitą, bet tai, ar taikomas metodas atitinka pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį ir Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį. Institucijos, o ne suinteresuotosios šalys turi užtikrinti, kad šių nuostatų būtų laikomasi. „Tipiškumo“ sąvoka neturi reikšmės, nes ji nepaminėta nei pagrindiniame reglamente, nei Antidempingo sutartyje. Bet kuriuo atveju apeliantės, kiek tai susiję su jomis, įrodė netipinį institucijų panaudotų eksporto sandorių pobūdį.

51. Institucijos ginčija apeliančių kaltinimus. Komisija visų pirma nurodo, kad pirmasis pagrindas yra nepriimtinas, nes apeliantės ginčija faktinių aplinkybių vertinimą ir nenurodo teisės klaidos, taip pat – nereikšmingas. Be to, Komisijos teigimu, apeliančių siūlomas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies ir Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio aiškinimas iškraipo Antidempingo sutarties 2.4 straipsnio esmę ir turinį, nes tas straipsnis yra „persmelktas“ „teisingo palyginimo“ principu, kuris turi viršenybę. Tarybos nuomone, iš pagrindinio reglamento ir Antidempingo sutarties teksto aiškiai matyti, kad teisingo palyginimo reikalavimas turi nusverti įpareigojimą apskaičiuoti dempingo skirtumą remiantis visais eksporto sandoriais. Kaip nurodo institucijos, apeliančių nurodyta teismo praktika ir GST apeliacinės tarybos ataskaitos nėra reikšmingos šiai bylai, nes jos susijusios su prilyginimo nuliui klausimu, kuris labai skiriasi nuo šiose bylose nagrinėjamo klausimo. Tačiau GST apeliacinės tarybos pateiktas Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio aiškinimas rodo, kad žodis „palyginami“ turi didelę reikšmę užtikrinant „teisingą palyginimą“. Be to, iš teismų praktikos matyti, kad yra reikšminga tipiškumo sąvoka.

3. Vertinimas

52. Šis pagrindas susijęs su įpareigojimų, tenkančių institucijoms, kai jos nustato dempingo skirtumą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, apimtimi.

53. Apeliančių pateikti kaltinimai susiję su šios išvados 45 ir 46 punktuose nurodytu šios nuostatos aiškinimu, pateiktu skundžiamame sprendime, pagal kurį Bendrasis Teismas šiuo atveju pateisino neatsižvelgimą į kai kuriuos eksporto sandorius, susijusius su tam tikrais nagrinėjamo produkto tipais, apskaičiuojant dempingo skirtumą.

54. Pirmiausia reikia pažymėti, kad, priešingai nei teigia Komisija, pirmasis pagrindas nėra nei nepriimtinas visas, nei nereikšmingas.

55. Iš tiesų, pirma, mano supratimu, iš apeliančių argumentų santraukos akivaizdžiai matyti [45], kad jos kaltina Bendrąjį Teismą dėl teisės klaidų, padarytų tariamai neteisingai aiškinant pagrindinio reglamento ir Antidempingo sutarties nuostatas, kurios reglamentuoja dempingo skirtumo apskaičiavimą ir teisingą palyginimą. Tai yra apeliacinio skundo etape priimtini teisės klausimai.

43 — Apeliantės nurodo skundžiamo sprendimo 61 punktą.

44 — Žr. skundžiamo sprendimo 40 punktą ir šios išvados 45 punktą.

45 — Žr. šios išvados 48–50 punktus.

56. Antra, šis pagrindas taip pat nėra nereikšmingas. Iš tiesų, jeigu Teisingumo Teismas, pripažindamas šį pagrindą pagrįstu, nuspręstų, kad Bendrojo Teismo pateiktas nagrinėjamų pagrindinio reglamento ir Antidempingo sutarties nuostatų aiškinimas yra klaidingas, skundžiamas sprendimas irgi būtų teisiškai klaidingas ir jį reikėtų panaikinti.

57. Dėl apeliančių pateiktų įvairių kaltinimų esmės analizės pirmiausia reikia priminti, kad, kaip teisingai pažymėjo Bendrasis Teismas, pagal nusistovėjusią teismo praktiką bendros prekybos politikos srityje, ypač kiek tai susiję su prekybos apsaugos priemonėmis, institucijos dėl ekonominių, politinių ir teisinių aplinkybių, kurias jos privalo išnagrinėti, sudėtingumo turi plačią diskreciją [46].

58. Tiksliau, iš teismo praktikos matyti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies taikymas ir, be kita ko, įvairių dempingo skirtumo skaičiavimo metodų pasirinkimas apima sudėtingų ekonominių aplinkybių vertinimą [47].

59. Vis dėlto, nors institucijos turi diskreciją įgyvendinti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, ši diskrecija turi būti įgyvendinama laikantis tame pačiame reglamente nustatytos reglamentavimo sistemos. Man atrodo, kad šiomis aplinkybėmis yra svarbūs du konkretūs iš šios reglamentavimo sistemos kylantys reikalavimai.

60. Pirma, reikia pažymėti, kad antidempingo reglamentavimo sistema susijusi su produktu dempingo kaina. Apibrėžiant pačią dempingo sąvoką, pagrindinio reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nurodomas „produktas dempingo kaina“ [48].

61. Taigi institucijos, atlikdamos tyrimus antidempingo srityje, neatsitiktinai pirmiausia apibrėžia produktą, su kuriuo tyrimas yra susijęs. Šiuo apibrėžimu siekiama sudaryti produktų, kurių importas į Sąjungą tiriamas per antidempingo tyrimą, sąrašą ir kuriems paskui prireikus būtų taikomi antidempingo muitai [49]. Būtent remiantis šiuo apibrėžimu vėliau taip pat nustatomas „panašus produktas“, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 1 straipsnio 4 dalį.

62. Vis dėlto, apibrėžusios nagrinėjamą produktą institucijos turi per visą tyrimą nuosekliai vertinti šį produktą pagal šį apibrėžimą [50].

63. Visų pirma remiantis tuo darytina išvada, kad, nustačiusios dempingo skirtumą, institucijos turi nustatyti jį atsižvelgdamos į nagrinėjamą *produktą*, kaip jis buvo apibrėžtas per tyrimą, konkrečiai – produktą, vertinamą visą [51]. Jos negali pirmiausia vienaip apibrėžti produkto, su kuriuo susijęs tyrimas, o paskui apskaičiuoti dempingo skirtumų kitu būdu, kuris ne visai atitinka šį apibrėžimą.

46 — Taigi, vykdant tokio vertinimo teisminę kontrolę reikia tik patikrinti, ar buvo laikytasi procedūros taisyklių, ar tikslios faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ginčytinas pasirinkimas, ar nepadaryta akivaizdžios klaidos vertinant šias aplinkybes ir ar nebuvo piktnaudžiaujama įgaliojimais. Žr., be kita ko, 2016 m. balandžio 7 d. Sprendimą *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava ir kt. / Taryba* ir *Taryba / Hubei Xinyegang Steel* (C-186/14 P ir C-193/14 P, EU:C:2016:209, 34 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

47 — Žr. 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimą *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 41 punktas).

48 — Pagal šią nuostatą *produktu* dempingo kaina laikomas produktas, jeigu jo eksporto į Sąjungą kaina yra mažesnė nei palyginamoji panašaus produkto kaina įprastomis prekybos sąlygomis eksportuojančioje valstybėje.

49 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato M. Wathelet išvados byloje *Portmeirion Group* (C-232/14, EU:C:2015:583) 46 punkte nurodytą nusistovėjusią Bendrojo Teismo praktiką.

50 — Šiuo klausimu dėl Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio žr. 2001 m. kovo 1 d. GST apeliacinės tarybos ataskaitos „Europos Bendrijos – Antidempingo muitai Indijos kilmės medvilninės patalynės importui“ (DS141/AB / R) 53 punktą.

51 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato P. Léger išvadą byloje *Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 159 ir 163 punktai). Be to, tai matyti iš paties antidempingo skirtumo sąvokos apibrėžties teksto, nes pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 12 dalį jį sudaro suma, kuria normalioji vertė viršija eksporto kainą. Eksporto kaina apibrėžiama 2 straipsnio 8 dalyje kaip kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už *produktą*, jį parduodant eksportui iš eksportuojančios valstybės į Sąjungą. Be to, keliose GST apeliacinės tarybos ataskaitose aiškinant Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį nurodomas reikalavimas vertinti nagrinėjamą produktą, atsižvelgiant į jį visą. Šiuo klausimu, pvz., žr. 2001 m. kovo 1 d. GST apeliacinės tarybos ataskaitos „Europos Bendrijos – Antidempingo muitai Indijos kilmės medvilninės patalynės importui“ (DS141/AB / R) 51 ir 53 punktus ir 2004 m. rugpjūčio 11 d. GST apeliacinės tarybos ataskaitos „Jungtinės Amerikos Valstijos – Galutinis tam tikros Kanados kilmės spygliuočių pjautinės medienos dempingo nustatymas“ (DS264/AB / R) 98 ir 99 punktus.

64. Tai nereiškia, kad institucijoms, jeigu jos mano, kad to reikia nustatant dempingo skirtumus, draudžiama suskirstyti nagrinėjamą produktą pagal tipą ar modelį ir atlikti kelis palyginimus. Tačiau laikantis reikalavimo per tyrimą nuosekliai vertinti produktą būtina, kad į visų šių palyginimų rezultatus vėliau būtų atsižvelgta ir kad dempingo skirtumai būtų nustatyti dėl kiekvieno produkto, vertinamo viso [52].

65. Antra, iš paties pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies teksto matyti, kad antidempingo skirtumų nustatymui taikomas reikalavimas, kad šie skirtumai atspindėtų tikrąjį vykstančio dempingo mastą [53].

66. Taigi, kai institucijos įgyvendina savo diskreciją, taikydamos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, jos turi taikyti dempingo skirtumo apskaičiavimo metodus taip, kad užtikrintų, kad šis nustatytas skirtumas atspindėtų tikrąjį vykstančio dempingo mastą [54].

67. Vis dėlto manau, kad tokiu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies aiškinimu, kurį Bendrasis Teismas pateikė skundžiamame sprendime ir pagal kurį institucijoms apskaičiuojant dempingo skirtumą leidžiama neatsižvelgti į tam tikrus eksporto sandorius, susijusius su tam tikrų nagrinėjamo produkto, kuris buvo apibrėžtas atliekant tyrimą, tipų eksportu, kartu vis dėlto leidžiant joms taikyti šitaip apskaičiuotus dempingo skirtumus visiems nagrinėjamo produkto tipams, gali būti pažeisti du šios išvados 62 ir 63 punktuose bei 65 ir 66 punktuose nurodyti reikalavimai.

68. Iš tiesų, pirma, jeigu apskaičiuojant dempingo skirtumą neatsižvelgiama į kai kuriuos nagrinėjamo produkto tipus, šis skirtumas apskaičiuojamas atsižvelgiant tik į nagrinėjamo produkto dalį, bet ne į visą šį produktą, kaip jis buvo apibrėžtas atliekant tyrimą.

69. Antra, jeigu institucijos, apskaičiuodamos dempingo skirtumą, neatsižvelgia į eksporto sandorius, susijusius su kai kuriais nagrinėjamo produkto tipais, jos negali atsižvelgti į šių sandorių poveikį bendro dempingo skirtumo apskaičiavimui, taigi ir išmatuoti šio poveikio. Todėl šie skirtumai gali neatspindėti tikrojo vykstančio dempingo masto.

70. Be to, išvadą, kad institucijos, apskaičiuodamos dempingo skirtumą, negali neatsižvelgti į eksporto sandorius, susijusius su tam tikrais nagrinėjamo produkto tipais, patvirtina, pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies tekstas, antra, Teisingumo Teismo praktika ir, trečia, Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio aiškinimas PPO lygmeniu.

71. Iš tiesų, pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies tekste aiškiai numatyta, kad, taikant pirmąjį simetrinį metodą, dempingo skirtumas nustatomas palyginant normaliosios vertės svertinį vidurkį su *visų eksporto į Sąjungą sandorių* kainų svertiniu vidurkiu. Tokia formuluotė beveik nepalieka galimybių apskaičiuojant dempingo skirtumą neatsižvelgti į eksporto sandorius, susijusius su tam tikrais nagrinėjamo produkto tipais.

52 — Dėl Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnio žr. 2004 m. rugpjūčio 11 d. GST apeliacinės tarybos ataskaitos „Jungtinės Amerikos Valstijos – Galutinis tam tikros Kanados kilmės spygliuočių pjautinės medienos dempingo nustatymas“ (DS264/AB / R) 80, 98 ir 99 punktus. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendime *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547) Teisingumo Teismas nekvestionavo leistinumo naudoti kelių palyginimų metodo Sąjungos teisėje.

53 — Iš tiesų iš šios nuostatos aišku, kad joje numatyti du simetriniai metodai turi leisti atspindėti tikrąjį vykstančio dempingo mastą ir institucijos gali taikyti asimetrinį metodą tik jeigu taip nėra (ir jeigu eksporto kainų struktūra labai skiriasi pagal skirtingus pirkėjus, regionus ar laikotarpius). Šiuo klausimu žr. 2003 m. sausio 9 d. Sprendimą *Petrotub ir Republica / Taryba* (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 49 punktas) ir generalinio advokato F. Jacobs išvados byloje *Petrotub ir Republica / Taryba* (C-76/00 P, EU:C:2002:253) 73 ir paskesnius punktus.

54 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato P. Léger išvadą byloje *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 154 punktas).

72. Antra, Sprendime *Ikea Wholesale*[55] Teisingumo Teismas sukritikavo Tarybą dėl to, kad ji „neapskaičiavo bendro dempingo skirtumo, remdamasi palyginimais, visiškai atspindinčiais *visas* palyginamas *eksporto kainas*“[56].

73. Trečia, aiškindama Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį GST apeliacinė taryba aiškiai patvirtino, kad dempingo skirtumas, susijęs su nagrinėjamu produktu, turi būti nustatomas „palyginant normaliosios vertės svertinį vidurkį su visų palyginamų eksporto sandorių kainų svertiniu vidurkiu, t. y. *visų sandorių*, susijusių su *visais produkto*, su kuriuo yra susijęs tyrimas, *modeliais ar tipais*“[57].

74. Dėl šių nuorodų į pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, į Teisingumo Teismo praktiką ir į GST apeliacinės tarybos sprendimus tais atvejais, kurie buvo susiję su vadinamojo „prilyginimo nuliui“ metodo teisėtumu[58], reikia patikslinti du aspektus.

75. Pirmasis aspektas susijęs su Bendrojo Teismo pateiktu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies aiškinimu. Iš tiesų Bendrasis Teismas šią nuostatą aiškino atsižvelgdamas į Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį ir į pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje bei Antidempingo sutarties 2.4 straipsnyje numatytą pareigą atlikti „teisingą palyginimą“.

76. Kaip nusprendė Bendrasis Teismas, iš visų šių nuostatų iš esmės aišku, kad institucijos turėjo su normaliąja verte palyginti ne visų eksporto sandorių, susijusių su nagrinėjamu produktu, o tik visų „ *sandorių*, kurie yra *palyginami* su jais“, kainą[59]. Šiuo atveju eksporto sandoriai, susiję su nagrinėjamo produkto tipais, kuriems nebuvo Indijos gamintojo produkto atitikmens, taigi *palyginamos* (pardavimo) *kainos*, Bendrojo Teismo teigimu, nebuvo *palyginami sandoriai*. Todėl, nesant metodo, kurį taikant būtų užtikrintas teisingesnis palyginimas nei taikant tą, kurį pasirinko institucijos, apskaičiuojant dempingo skirtumą buvo teisėta neatsižvelgti į šiuos sandorius.

77. Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad, kaip matyti iš šios išvados 73 punkto, taikant Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį, į kurį atsižvelgdamas Bendrasis Teismas aiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, „palyginamaisiais eksporto sandoriais“ reikia laikyti visus sandorius dėl kiekvieno nagrinėjamo produkto tipo[60]. Iš tiesų, jeigu visus atliekant tyrimą apibrėžto nagrinėjamo produkto tipus galima prilyginti panašiam produktui, tuomet pagal šios išvados 62 punkte minėtą nagrinėjamo produkto (ir panašaus produkto) nuoseklaus vertinimo reikalavimą būtina, kad visi šie tipai būtinai būtų laikomi palyginamais ir kad todėl visi su jais susiję sandoriai būtų palyginami, nors ir nėra duomenų apie kai kurių šių sandorių kainas.

78. Jeigu institucijos neturi duomenų apie kainas (eksportuojančioje šalyje arba, jei taikytina, panašioje šalyje) pagal kai kuriuos nagrinėjamo produkto tipus, jos turi du pasirinkimus: susiaurinti nagrinėjamo produkto apibrėžimo apimtį, iš tyrimo pašalinant tuos produkto tipus, kurių palyginamų kainų nėra[61], arba nustatyti šiuos tipus atitinkančių nagrinėjamo produkto tipų normaliąją vertę taip, kad nustatant dempingo skirtumą būtų galima atsižvelgti ir į su jais susijusius eksporto sandorius.

55 — 2007 m. rugsėjo 27 d. sprendimas (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Žr. 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimą *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 56 punktas). Kursyvu išskirta mano.

57 — Žr. 2001 m. kovo 1 d. GST apeliacinės tarybos ataskaitos „Europos Bendrijos – Antidempingo muitai Indijos kilmės medvilninės patalynės importui“ (DS141/AB / R) 55 ir 58 punktus. Kursyvu išskirta mano.

58 — Pagal prilyginimo nuliui metodą institucijos, nustatydamos bendrą dempingo skirtumą, prilygina nuliui neigiamą dempingo skirtumą, t. y. skirtumą, nustatytą pagal nagrinėjamo produkto modelius, kurių eksporto kaina yra aukštesnė už normaliąją vertę. Šiuo klausimu žr. 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimą *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547, 53 ir 54 punktai) ir skundžiamo sprendimo 88 punktą.

59 — Žr. skundžiamo sprendimo 40 punktą. Kursyvu išskirta mano.

60 — Žr. nuorodą, pateiktą šios išvados 58 išnašoje.

61 — Šiuo klausimu žr. generalinio advokato P. Léger išvadą byloje *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2006:236, 168 punktas).

79. Antra, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalyje darant nuorodą į to paties reglamento 2 straipsnio 10 dalį[62], įpareigojimas atlikti teisingą palyginimą taip pat apima dempingo skirtumo nustatymą. Tačiau, pirma, tai tikrai nereiškia, jog šį įpareigojimą galima aiškinti taip, kad juo apribojama nagrinėjamo produkto apibrėžimo arba įpareigojimo nustatant dempingo skirtumus atsižvelgti į *visą* šio produkto eksportą į Sąjungą apimtis[63]. Antra, niekas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje neleidžia daryti išvados apie sąvokos „teisingesnis palyginimas“, kuria Bendrasis Teismas grindžia didelę jo samprotavimų dalį, buvimą[64].

80. Antrasis aspektas susijęs su tuo, kad Bendrasis Teismas šioje byloje nagrinėjamu atveju aiškiai atmetė atvejų, susijusių su prilyginimo nuliui metodu, reikšmingumą[65].

81. Tiksliau, Bendrasis Teismas atmetė bylos *Ikea Wholesale*, kurioje institucijos taikė tokį metodą, reikšmingumą šiai bylai, konstatuodamas, kad „šioje byloje negalima teigti, kad dempingo skirtumas nebuvo apskaičiuotas remiantis reikšmingu nagrinėjamo tipo produktų tipiškumu, taip neatspindint visų palyginamų eksporto kainų“[66]. Tada Bendrasis Teismas pripažino, kad, skirtingai nei prilyginimo nuliui metodo taikymo atvejais, kai atliekant palyginimą, kad būtų nustatytas dempingo skirtumas, nebuvo atsižvelgta į visas nagrinėjamo produkto tipo kategorijas, kurioms buvo nustatytas neigiamas dempingo skirtumas, šiuo atveju negalima teigti, kad dėl institucijų požiūrio dempingo skirtumo apskaičiavimo rezultatas buvo išpūstas[67].

82. Nemanau, kad šioje byloje galima visiškai atmesti teismų praktikos ir GST sprendimų dėl prilyginimo nuliui metodo taikymo, kaip tai padarė Bendrasis Teismas. Iš tiesų minėtuose atvejuose ir šioje byloje yra nemažai panašumų, nes visi šie atvejai susiję su neatsižvelgimu, nustatant dempingo skirtumą, į eksporto sandorių, susijusių su nagrinėjamu produktu, kuris buvo apibrėžtas atliekant tyrimą, dalį. Bylose, susijusiose su prilyginimo nuliui metodu, buvo kalbama apie sandorius, kurių atveju palyginus jų kainą su normaliąja verte buvo gautas neigiamas skirtumas. Šioje byloje kalbama apie sandorius dėl produkto tipų, kurių pardavimo kainų duomenų institucijos neturi. Abu atvejus skiria tai, kad pirmuoju atveju nagrinėjamų sandorių poveikis dempingo skirtumo nustatymui buvo nustatytas klaidingai, o šiuo atveju šių eksporto sandorių poveikis dempingo skirtumo nustatymui dėl neatsižvelgimo į šiuos sandorius paprasčiausiai buvo ignoruojamas.

83. Nesuprantu, kodėl toks skirtumas turėtų reikšti, kad šiuo atveju nereikia atsižvelgti į sprendimuose dėl dempingo skirtumo nustatymo išreikštus principus, ypač į reikalavimą, kad nustatant šį skirtumą reikia atsižvelgti į visą nagrinėjamo produkto eksportą, taip pat jų taikyti.

62 — Be to, Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnyje daroma nuoroda į šios sutarties 2.4 straipsnį.

63 — Šiuo klausimu taip pat reikia pažymėti, jog GST apeliacinė taryba aiškiai patvirtino, kad „eksporto kainų ir normaliosios vertės palyginimas, kuriuo tinkamai *neatsižvelgiama* į *visų* palyginamų eksporto sandorių kainas <...> *nėra* eksporto kainos ir normaliosios vertės „teisingas palyginimas“, kaip to reikalaujama pagal 2.4 straipsnį ir jo 2 dalį“. Žr. 2001 m. kovo 1 d. ataskaitos „Europos Bendrijos – Antidempingo muitai Indijos kilmės medvilninės patalynės importui“ (DS141/AB / R) 55 punktą.

64 — Šiuo klausimu žr. skundžiamo sprendimo 84 punktą.

65 — Žr. skundžiamo sprendimo 85–89 punktus.

66 — Žr. skundžiamo sprendimo 85 punktą.

67 — Žr. skundžiamo sprendimo 88 punktą.

84. Kalbant apie argumentą dėl dempingo skirtumų, apskaičiuotų atsižvelgiant į visus nagrinėjamo produkto tipus, tipiškumo [68], reikia pažymėti, kad nors šie skirtumai buvo tipiški penkiems gausiausiai parduodamo produkto tipams, kaip Bendrasis Teismas tai konstatavo skundžiamo sprendimo 81 punkte, tai nepaneigia, kad, neatsižvelgdamos į tam tikrus eksporto sandorius, kai apskaičiavo minėtus skirtumus, institucijos neatsižvelgė į visą nagrinėjamą produktą, ir neįvertino šių skirtumų atsižvelgdamos į visų šio produkto eksporto į Sąjungą sandorių kainą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį [69] .

85. Be to, neginčijama, kad šiuo atveju apskaičiuojant dempingo skirtumą nebuvo atsižvelgta atitinkamai į 38 % ir 43 % dviejų apeliančių pardavimų, todėl pirma, šių skirtumų tipiškumas, kiek jis susijęs su šiomis dviem apeliantėmis, gali būti laikomas abejotinu ir, antra, galima kelti klausimą, ar šios išvados 65 ir 66 punktuose nurodyto reikalavimo, kad dempingo skirtumas atspindėtų tikrąjį vykstančio dempingo mastą, buvo laikomasi bent jau atsižvelgiant į apeliantes [70].

86. Galiausiai, kalbant apie Bendrojo Teismo pastabą skundžiamo sprendimo 89 punkte, kad taikant panašios šalies metodą gali kilti papildomų sunkumų, pažymiu, kad nei pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktas, nei šia nuostata siekiami tikslai [71] nesuteikia pagrindo aiškinti šio metodo kaip ribojančio to paties reglamento 2 straipsnio 11 dalyje numatytą įpareigojimą nustatant dempingo skirtumą atsižvelgti į visą nagrinėjamo produkto, kaip jis buvo apibrėžtas atliekant tyrimą, eksportą į Sąjungą.

87. Atsižvelgdamas į visus pateiktus argumentus ir dėl nurodytų priežasčių laikausi nuomonės, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, konstatuodamas, kad Taryba nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai apskaičiuodama dempingo skirtumą neatsižvelgė į kai kuriuos eksporto sandorius, susijusius su tam tikrais nagrinėjamo produkto tipais, ir todėl ginčijamu reglamentu nepažeista nei pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalis, nei Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnis. Todėl siūlau Teisingumo Teismui pripažinti apeliacinio skundo pirmąjį pagrindą pagrįstu.

D – *Dėl antrojo pagrindo, susijusio su atsisakymu atlikti tam tikrus koregavimus*

88. Antrasis pagrindas, kuris padalytas į keturias dalis, susijęs su Bendrojo Teismo motyvavimu, pateiktu skundžiamo sprendimo 96–126 punktuose. Jame nurodomas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies, Antidempingo sutarties 2.4 straipsnio, gero administravimo principo ir SESV 296 straipsnio pažeidimas.

68 — Šiuo klausimu taip pat žr. skundžiamo sprendimo 81–84 punktus.

69 — Šiuo klausimu, priešingai, nei teigia Komisija, nemanau, kad iš to, jog Teisingumo Teismas 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Ikea Wholesale* (C-351/04, EU:C:2007:547) 56 punkte pavartojo frazę „visiškai atspindinčiais“, pakartotą šios išvados 72 punkte, galima spręsti, kad jis norėjo patvirtinti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalies aiškinimą, kuris, priešingai pačios nuostatos formuluotei, leistų nustatyti dempingo skirtumą taip, kad būtų galima neatsižvelgti į tam tikrus eksporto sandorius, susijusius su nagrinėjamais produktais.

70 — Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas negali kompensuoti dempingo skirtumo nustatymo pažeidžiant pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį, teigdamas, jog apeliantės tvirtina, kad „atsižvelgus į visus produkto tipus, apskaičiuotas dempingo skirtumas būtų iš esmės kitoks, nei nustatytasis ginčijamame reglamente“ (žr. skundžiamo sprendimo 83 punkto pabaigą). Be to, kadangi duomenys, susiję su normaliosios vertės nustatymu, buvo laikomi konfidencialiais, šioje byloje būtų buvę praktiškai neįmanoma pateikti šio fakto įrodymų (žr. šios išvados 117 ir paskesnius punktus). Būtent remiantis šiais argumentais reikia atmesti ir skundžiamame sprendime šiuo aspektu pagrįstą argumentą, susijusį su pirmojo pagrindo, kurį Komisija pateikė per posėdį, nereikšmingumu.

71 — Žr. šios išvados 99 ir 100 punktus ir 79 išnašoje nurodytą teismo praktiką.

1. Dėl antrojo pagrindo pirmos ir antros dalių, susijusių su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies ir Antidempingo sutarties 2.4 straipsnio pažeidimu atsižvelgiant į atmestus prašymus atlikti koregavimą

89. Apeliantės tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė klaidą, nekonstatavęs, kad institucijos pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį ir Antidempingo sutarties 2.4 straipsnį, nes jos atmetė apeliančių prašymus atlikti koregavimą atsižvelgiant į, pirma, jų ir Indijos gamintojo gamybos sąnaudų skirtumus [72] ir, antra, vartojimo efektyvumo ir produktyvumo skirtumus [73].

a) Skundžiamas sprendimas

90. Dėl, pirma, prašymų atlikti koregavimą atsižvelgiant į tariamus gamybos sąnaudų skirtumus apeliantės Bendrajame Teisme tvirtino, kad duomenų, susijusių su Indijos gamintoju, analize įrodė, jog jis sistemingai nustatydavo savo kainas taip, kad užsitikrintų visų sąnaudų susigrąžinimą, todėl visi sąnaudų skirtumai virsdavo kainų skirtumais. Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas atmetė šį argumentą, pažymėjęs, kad Indija buvo laikoma rinkos ekonomikos šalimi (ir apeliantės šio sprendimo neginčijo) ir kad institucijos galėjo pagrįstai manyti, kad, konkuruodamas su daugeliu kitų Indijos vidaus rinkos gamintojų, Indijos gamintojas negalėjo nustatyti savo kainų laisvai ir neišvengiamai turėjo išlaikyti jas Indijos rinkos kainų lygio [74]. Bendrasis Teismas taip pat konstatavo, jog šioje byloje apeliantės neįrodė, kad tariami skirtumai paveikė kainų palyginamumą [75].

91. Antra, dėl atmestų prašymų atlikti koregavimą dėl skirtumų, susijusių su vartojimo efektyvumu ir produktyvumu, Bendrasis Teismas nusprendė, jog apeliantės neįrodė, kaip šie skirtumai paveikė normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginamumą. Be to, Bendrojo Teismo teigimu, pirma, kai institucijos taiko panašios šalies metodą, turi būti atsižvelgiama į visus su šia šalimi susijusius duomenis, o ne tik į kainas ir sąnaudas ir, antra, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalis negali būti naudojama siekiant padaryti to paties reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą neveiksmingą [76]. Bendrasis Teismas taip pat konstatavo, jog apeliantės neįrodė Tarybos išvados, kad Kinijoje egzistuojantys gamybos procesai apskritai buvo laikomi palyginamais su Indijos gamintojų gamybos procesais ir kad tariami skirtumai paaiškėjo esą labai nedideli, klaidingo pobūdžio. Be to, Bendrojo Teismo teigimu, kadangi apeliantėms netaikomas rinkos ekonomikos režimas, nustatant normaliąją vertę nebuvo galima atsižvelgti į su jais susijusius duomenis [77].

b) Trumpa šalių argumentų santrauka

92. Antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantės tvirtina, jog neaišku, kodėl, atsižvelgiant į apeliančių pateiktus įrodymus, institucijos galėjo pagrįstai remtis principu, kad Indijos gamintojas negalėjo atspindėti didesnių sąnaudų, patirtų todėl, kad importavo žaliavas ir dalyvavo papildomos gamybos procese dėl vienintelės priežasties – nes konkuravo su daugeliu kitų gamintojų. Be to, jos pateikė Bendrajam Teismui pareiškimus, patvirtinančius tiesioginį sąnaudų poveikį kainoms ir Sąjungos rinkoje, kuriai taip pat būdinga konkurencija.

72 — Apeliantės konkrečiai nurodo Indijos gamintojo patiriamas žaliavų prieigos sąnaudas ir sąnaudas, susijusias su papildomų gamybos procesų naudojimu (savo energijos gamyba).

73 — Apeliantės nurodė savo ir Indijos gamintojo žaliavų vartojimo (pagal kiekį, o ne vertę), elektros vartojimo (pagal kiekį, o ne vertę) ir produktyvumo vienam darbuotojui skirtumus.

74 — Skundžiamo sprendimo 103–108 punktai.

75 — Skundžiamo sprendimo 116 punktas.

76 — Skundžiamo sprendimo 110 punktas.

77 — Skundžiamo sprendimo 111 punktas ir ginčijamo reglamento 103 punktas.

93. Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantės nurodo, jog iš pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto negalima spręsti, kad teisingo palyginimo reikalavimas ar dempingo skirtumo nustatymas turi būti grindžiamas visais duomenimis, susijusiais su panašia šalimi. Nėra jokios galimybės nukrypti nuo pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies nuostatų, kalbant apie ne rinkos ekonomikos šalis. Būtų klaidinga teigti, kad jeigu būtų leidžiama atlikti koregavimus, panašios šalies metodas būtų neveiksmingas. Atsižvelgimas į koregavimus, susijusius su efektyvumo ir produktyvumo skirtumais, neprieštarautų panašios šalies metodo tikslui, nes mažesnis žaliavų ir elektros suvartojimas ir darbo jėgos efektyvumas neturi jokio ryšio nei su šių elementų kainomis ir sąnaudomis, nei su rinkos dėsniais.

94. Institucijos ginčija apeliančių argumentus.

c) Vertinimas

95. Šiose dviejose antrojo pagrindo dalyse keliamas klausimas dėl santykio tarp, pirma, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies nuostatos, reglamentuojančios normaliosios vertės nustatymą importuojant produktus iš ne rinkos ekonomikos šalies ir, antra, to paties reglamento 2 straipsnio 10 dalies, kurioje, nustatant įpareigojimą teisingai palyginti normaliąją vertę ir eksporto kainą, numatomas reikalavimas prireikus atlikti koregavimus.

96. Šiuo klausimu svarbu, pirma, priminti, kad vadovaujantis pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalimi, jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina negali būti palygintos, jos koreguojamos kiekvienu atveju atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir jų palyginamumui.

97. Pagal Teisingumo Teismo praktiką, jeigu šalis pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 punktą prašo koregavimo, kad būtų galima palyginti normaliąją vertę ir eksporto kainą ir nustatyti dempingo skirtumą, ji turi pateikti įrodymų, kad jos prašymas yra pagrįstas. Taigi, kai gamintojas teigia, kad turi būti taikomas normaliosios vertės koregavimas (iš principo sumažinant), šis subjektas ir turi pažymėti bei įrodyti, jog buvo įvykdytos tokiam koregavimui atlikti taikomos sąlygos[78].

98. Antra, taip pat reikia priminti, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą, jeigu produktai importuojami iš ne rinkos ekonomikos šalies, nukrypstant nuo to paties straipsnio 1–6 dalyse nustatytų taisyklių, normalioji vertė iš esmės nustatoma remiantis trečiojoje rinkos ekonomikos šalyje taikoma kaina arba verte.

99. Teisingumo Teismas nurodė, kad šia nuostata iš esmės siekiama išvengti atsižvelgimo į ne rinkos ekonomikos valstybėse nusistovėjusias kainas ir sąnaudas, nes šie parametrai nėra normalių rinkoje veikiančių jėgų rezultatas[79].

100. Kalbant apie šių dviejų nuostatų santykį, reikia pažymėti, jog pagrindiniame reglamente niekur nenurodyta, kad jo 2 straipsnio 7 dalies a punkte numatyta nuostata, kuria leidžiama bendrai nukrypti nuo reikalavimo atlikti koregavimus pagal to paties reglamento 2 straipsnio 10 dalį. Tačiau jeigu prašymai koreguoti normaliąją vertę pateikiami pagal pastarąją nuostatą atliekant tyrimą, per kurį normalioji vertė nustatoma taikant teisės aktus dėl importo iš ne rinkos ekonomikos valstybės, manau, būtina, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalis būtų aiškinama atsižvelgiant į to paties reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą ir šios nuostatos kontekstą.

78 — 2012 m. vasario 16 d. Sprendimas *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 58 ir 61 punktai ir juose nurodyta teismo praktika)

79 — 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimas *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 48 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

101. Taigi, jeigu tokiu atveju, kaip šioje byloje, institucijos nustato normaliąją vertę taikydamos panašios šalies metodą, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį *apskritai* jos privalo, atlikdamos koregavimus, atsižvelgti į nustatytus veiksnių skirtumus, jeigu yra reikalaujama ir įrodoma, kad jie turi įtaką kainoms, todėl ir jų palyginamumui.

102. Vis dėlto reikalavimas pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį aiškinti atsižvelgiant į jo 2 straipsnio 7 dalies a punktą reiškia, jog tokiu atveju iš institucijų negalima reikalauti, kad jos atliktų koregavimus, atsižvelgdamos į veiksnius, kurių tiesiogiai ar netiesiogiai įprastai nelemia rinkoje veikiančios jėgos, kad ši nuostata netaptų neveiksminga.

103. Remiantis šiais argumentais darytina išvada, kad subjektas, kuriam netaikomas rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios bendrovės statusas, reikalaudamas koreguoti normaliąją vertę, mano nuomone, negali remtis skirtumais, susijusiais su veiksniais, siejamais su jo sąnaudų struktūra ar gamybos veikla [80]. Iš tiesų beveik neabejotina, kad įmonės, veikiančios sąlygomis, kurios nepriskiriamos prie rinkos ekonomikos sąlygų, sąnaudų struktūrą ir gamybos veiklą daugiau ar mažiau tiesiogiai veikia parametrai, kurių paprastai nelemia rinkoje veikiančios jėgos.

104. Šiuo atveju, kalbant, pirma, apie prašymus atlikti koregavimą atsižvelgiant į tariamus gamybos sąnaudų skirtumus, pirmiausia reikia pažymėti, kad apeliančių pateiktais argumentais iš esmės siekiama kvestionuoti Bendrojo Teismo išvadas, kurias jis padarė dėl įvairių aspektų, apeliančių nurodytų per administracinę procedūrą, t. y. duomenų, susijusių su Indijos gamintoju, analizės ir įvairių pareiškimų apie Sąjungos rinką. Taip iš esmės kvestionuojamas Bendrojo Teismo atliktas įrodymų vertinimas, o tai nėra teisės klausimas, kurį tikrina Teisingumo Teismas, nebent įrodymai būtų iškreipti [81].

105. Be to, nurodydamos Bendrajame Teisme pateiktus įrodymus, apeliantės iš tikrųjų neginčija pagrindinės priežasties, dėl kurios Bendrasis Teismas atmetė jų kaltinimą, t. y. kad Indijos gamintojas veikė konkurencingoje rinkoje, todėl jo laisvę nustatyti savo produktų kainas ribojo konkurencija [82], taip pat nebuvo patvirtinta, kad šis gamintojas į savo kainas galėjo automatiškai įtraukti galimai didesnes gamybos sąnaudas.

106. Atsižvelgiant į šios išvados 102 ir 103 punktuose pateiktus argumentus, tokiu atveju, kaip nagrinėjamasis šioje byloje tokių įmonių, kokios yra apeliantės pateikti prašymai atlikti koregavimą, susiję su tariamais jų ir panašios šalies gamintojo gamybos sąnaudų skirtumais, negali būti patenkinti. Šiuo klausimu pažymiu, kad apeliantės neginčijo ginčijamo reglamento 103 konstatuojamojoje dalyje padarytos išvados, pagal kurią, jeigu joms netaikomas rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios bendrovės statusas, „jų sąnaudų struktūra [negalėjo] būti laikoma atspindinčia rinkos vertes, kurias būtų galima taikyti koreguojant“.

107. Antra, dėl prašymų atlikti koregavimą atsižvelgiant į skirtumus, susijusius su vartojimo efektyvumu ir produktyvumu, manau, kad nors vartojimo produktyvumas ir efektyvumas nėra sąnaudos tikrąja šio žodžio prasme, jie tiesiogiai priklauso nuo daugelio veiksnių, veikiančių vykdant gamybos veiklą, ir iš to galima pagrįstai preziumuoti, kad juos bent netiesiogiai veikia parametrai, kurių paprastai nelemia rinkos jėgos.

80 — Bendrasis Teismas iš esmės taikė šį principą skundžiamo sprendimo 111 punkto pabaigoje.

81 — Žr., be kita ko, 2012 m. vasario 16 d. Sprendimą *Taryba ir Komisija / Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP* (C-191/09 P ir C-200/09 P, EU:C:2012:78, 64 ir 65 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

82 — Dėl atsižvelgimo į konkurencijos poveikį kainų nustatymui atliekant antidempingo analizę, susijusią su panašios šalies metodu grindžiama analize, žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimą *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 57–59 punktai).

108. Remiantis tuo darytina išvada, kad tokiu atveju, kai normalioji vertė nustatoma pagal panašios šalies metodą, įmonė, kuriai netaikomas rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios bendrovės statusas, prašydama koreguoti normaliąją vertę, negali remtis su produktyvumu ir efektyvumu susijusiais skirtumais.

109. Iš to darytina išvada, kad Bendrasis Teismas nepadarė klaidos, atmetęs apeliančių kaltinimą dėl institucijų atsisakymo šioje byloje atsižvelgti į nagrinėjamus koregavimus, todėl antrojo pagrindo pirmą ir antrą dalis reikia atmesti.

2. Dėl antrojo pagrindo trečios dalies, susijusios su informacija, kurią būtina pateikti prašant atlikti koregavimą, ir nepagrįstos įrodinėjimo pareigos

110. Antrojo pagrindo trečiojoje dalyje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą pažeidus pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, Antidempingo sutarties 2.4 straipsnį ir gero administravimo principą.

111. Apeliantės nurodo skundžiamo sprendimo 112 punktą, kuriame Bendrasis Teismas atmetė jų kaltinimą, susijusį su tuo, kad institucijos pažeidė joms tenkančias pareigas nurodyti, kokia informacija yra būtina, kad būtų galima prašyti atlikti koregavimus, ir nenustatyti apeliantėms nepagrįstos įrodinėjimo pareigos.

112. Apeliančių teigimu, Bendrojo Teismo pažymėta aplinkybė, kad jos galėjo suprasti jų prašymų atlikti koregavimą atmetimo motyvus, neturi įtakos klausimui, ar joms buvo nustatyta nepagrįsta įrodinėjimo pareiga. Be to, pirma, institucijos visą informaciją, susijusią su panašios šalies gamintojo duomenimis, laikė konfidencialia, antra, jos reikalavo, kad apeliantės įrodytų, jog Indijos gamintojas atsižvelgė į tariamus savo kainų skirtumus. Tačiau šios įrodinėjimo pareigos neįmanoma įvykdyti negavus Indijos gamintojo duomenų.

113. Dėl šios dalies kyla problema suderinti du reikalavimus, kurie tam tikromis aplinkybėmis gali atrodyti priešingi. Pirma, reikalavimą saugoti įmonių, kurios sutinka bendradarbiauti su institucijomis, šioms atliekant antidempingo tyrimą, duomenų konfidencialumą. Šis reikalavimas atrodo ypač svarbus, kai yra taikomas panašios šalies metodas, kai institucijos bendrai remiasi panašios šalies įmonės, bendradarbiaujančios atliekant tyrimą, pateiktais duomenimis. Iš tiesų, neatsižvelgus į šį reikalavimą, gali būti smarkiai pakenkta galimybei atlikti tokius tyrimus. Antra, šiam reikalavimui priešingas reikalavimas vis dėlto yra leisti prašymus atlikti koregavimą pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį pateikiančioms šalims disponuoti būtina informacija, kad jos galėtų pagrįsti savo prašymus [83].

114. Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, jog Antidempingo sutarties 2.4 straipsnyje patikslinta, kad „institucijos nagrinėjamoms šalims nurodo, kokios reikia informacijos, kad būtų galima užtikrinti sąžiningą [teisingą] palyginimą, ir toms šalims neužkrauna nepagrįstos įrodinėjimo pareigos“.

115. Šios išvados 7, 40 ir 41 punktuose minėtoje 2011 m. liepos 28 d. ataskaitoje „Europos Bendrijos – Galutinės antidempingo priemonės, taikomos tam tikroms Kinijos kilmės geležinėms arba plieninėms tvirtinimo detalėms“, GST apeliacinė taryba patikslino, jog šioje nuostatoje reikalaujama, kad už tyrimą atsakingos institucijos nurodytų šalims informaciją, kuri turi būti pateikta prašymuose atlikti koregavimą, kad suinteresuotosios šalys galėtų pateikti tokius prašymus [84].

83 — Žr. šios išvados 96 ir 97 punktus ir 78 išnašoje nurodytą teismo praktiką.

84 — Apeliacinės tarybos ataskaitos „EB – Tvirtinimo detalės (Kinija)“ 489 punktas.

116. Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad minėti reikalavimai, kurie aiškiai numatyti Antidempingo sutarties 2.4 straipsnyje, nėra aiškiai pakartoti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje. Tačiau manau, kad jie kyla aiškinant šią nuostatą pagal Antidempingo sutarties 2.4 straipsnį ir kad bet kuriuo atveju jie yra susiję su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnyje įtvirtintu gero administravimo principu [85].

117. Tačiau, priešingai nei atliekant įprastą antidempingo tyrimą, atliekant tyrimą, per kurį normalioji vertė nustatoma pagal panašios šalies gamintojo kainas, šios vertės duomenys gaunami iš išorinio šaltinio ir yra susiję su kita šalimi nei tiriamų eksportuojančiųjų gamintojų šalis. Jeigu šie eksportuojantieji gamintojai negauna šių duomenų, vargu ar jie gali turėti informaciją, būtiną tam, kad būtų galima nustatyti, kokius koregavimus institucijų galima prašyti atlikti siekiant atsižvelgti į galimus skirtumus, turinčius įtaką eksportuojamų produktų ir panašios šalies gamintojo vidaus rinkoje parduodamų produktų kainų palyginamumui.

118. Taigi tokiu atveju institucijos turi pateikti eksportuojantiesiems gamintojams, dėl kurių atliekamas tyrimas, pakankamą informaciją, kad jie galėtų pateikti prašymus atlikti koregavimus.

119. Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad atsakymas į klausimą, kokiais konkrečiai duomenimis turi būti pasidalyta su minėtais eksportuojančiaisiais gamintojais, priklausys nuo kiekvienu konkrečiu atveju atliekamos analizės, atsižvelgiant į konkrečias kiekvieno tyrimo aplinkybes. Antra, institucijos turės pateikti šiuos duomenis taip, kad būtų atsižvelgta į reikalavimą saugoti per tyrimą bendradarbiauti sutikusių įmonių, be kita ko, jei taikytina, panašios šalies gamintojų duomenų konfidencialumą.

120. Vis dėlto šioje byloje atrodo, kad *visa* informacija, susijusi su normaliosios vertės nustatymu remiantis Indijos gamintojo duomenimis, buvo laikoma konfidencialia eksportuojančiųjų gamintojų, dėl kurių buvo atliekamas tyrimas, atžvilgiu [86]. Tokiomis aplinkybėmis užduotis, kaip tvirtina apeliantės, „įrodyti, kad tariami skirtumai paveikė kainų palyginamumą“ [87], tikrai atrodė sunkiai įvykdoma, o gal net visai neįveikiama.

121. Šiomis aplinkybėmis manau, kad antrojo pagrindo trečią dalį reikia pripažinti pagrįsta.

122. Tik iš karto norėčiau pažymėti, kad jeigu Teisingumo Teismas, remdamasis pirma pateiktais argumentais, nuspręstų, jog šioje byloje nekonstatavęs, kad institucijos pažeidė savo pareigą nurodyti, kokia informacija buvo būtina, taip pat pareigą nenustatyti nepagrįstos įrodinėjimo pareigos eksportuojantiesiems gamintojams, dėl kurių atliekamas tyrimas, Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, ir tai negali sukelti pasekmių apeliančių pateiktų prašymų atlikti koregavimą atmetimui ginčijamame reglamente. Iš tiesų, kaip matyti iš argumentų, kuriuos jau pateikiau analizuodamas pirmą ir antrą šio pagrindo dalis, prašomų koregavimų bet kuriuo atveju dėl jų ryšio su apeliančių sąnaudų struktūra ir gamybos veikla negalėjo prašyti įmonės, kurioms netaikomas rinkos ekonomikos sąlygomis veikiančios bendrovės statusas [88].

85 — Šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 8 d. Sprendimą *Huvis / Taryba* (T-221/05, nepaskelbtas Rink., EU:T:2008:258, 77 punktas).

86 — Žr. skundžiamo sprendimo 112 punktą. Institucijos neginčijo šios aplinkybės.

87 — Žr. skundžiamo sprendimo 116 punktą.

88 — Šiuo klausimu taip pat reikia pažymėti, jog apeliantės neteigė, kad dėl negalėjimo susipažinti su informacija, susijusia su normaliosios vertės nustatymu remiantis Indijos gamintojo duomenimis, joms buvo sukliudyta pateikti prašymus atlikti kitokio pobūdžio koregavimus.

3. Dėl antrojo pagrindo ketvirtos dalies, susijusios su SESV 296 straipsnio pažeidimu

123. Antrojo pagrindo ketvirtoje dalyje apeliantės teigia, kad skundžiamo sprendimo 120–124 punktuose Bendrasis Teismas padarė klaidą, nusprendęs, kad ginčijamame reglamente institucijos laikėsi joms nustatytos pareigos motyvuoti. Vertindamas reikalaujamą motyvavimo tikslumo laipsnį Bendrasis Teismas neatsižvelgė į ginčijamo reglamento kontekstą, t. y. panašios šalies metodo taikymą ir galimybės susipažinti su duomenimis apie Indijos gamintoją nebuvimą. Be to, Bendrasis Teismas pakankamai neatsižvelgė į apeliančių ir institucijų keitimąsi informacija per administracinę procedūrą, kai apeliantės prašė institucijų pateikti joms išsamesnių paaiškinimų. Šiomis aplinkybėmis institucijos turėjo pakankamai išsamiai detalizuoti priežastis, dėl kurių apeliančių pateikti argumentai ir įrodymai netenkino joms nustatytos įrodinėjimo pareigos.

124. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką SESV 296 straipsnyje reikalaujami motyvai turi atitikti nagrinėjamo akto pobūdį ir parodyti aiškią ir vienareikšmę aktą priėmusios institucijos argumentaciją tam, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suprasti, kuo pagrįsta priimta priemonė, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę. Šis reikalavimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į bylos aplinkybes, visų pirma akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas aktas, kitų asmenų, su kuriais aktas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs, galimą interesą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvai apimtų visas faktines ir teisines aplinkybes, nes klausimas, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant ne tik į jų formuluotę, bet ir aplinkybes bei atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą [89].

125. Kadangi šioje byloje apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis pakankamai neatsižvelgė į per administracinę procedūrą pasikeistą informaciją, šiuo argumentu siekiama kvestionuoti Bendrojo Teismo atliktą įrodymų vertinimą, o tai, kaip jau pažymėjau šios išvados 104 punkte, nėra leistina apeliacinio proceso etapu [90].

126. Kalbant apie argumentą, susijusį su neatsižvelgimu į panašios šalies metodo taikymą, reikia pažymėti, jog skundžiamo sprendimo 99 punkte pateikta ginčijamo reglamento 41 ir 103 konstatuojamųjų dalių analizė vienareikšmiai rodo, kad Taryba atsižvelgė į šią aplinkybę nurodydama motyvus, dėl kurių laikėsi nuomonės, kad reikia atmesti apeliančių pateiktus prašymus atlikti koregavimą. Šiomis aplinkybėmis Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis dėl šios priežasties nesukritikavo ginčijamo reglamento motyvų. Kalbant apie argumentą, susijusį su galimybės gauti duomenis apie Indijos gamintoją nebuvimu, pažymėtina, kad ši aplinkybė neturi jokio poveikio institucijai tenkančiai pareigai nurodyti motyvus, ir galimai išsamesni motyvai negali kompensuoti to, kad nebuvo galima gauti informacijos, kuri buvo būtina siekiant pateikti prašymus atlikti koregavimą.

127. Remiantis tuo darytina išvada, kad, mano nuomone, antrojo pagrindo ketvirtą dalį taip pat reikia atmesti.

128. Galiausiai, remiantis šios išvados 87 ir 121 punktais, mano nuomone, apeliančių byloje C-376/15 P pateiktą apeliacinį skundą reikia patenkinti, o skundžiamą sprendimą – panaikinti.

VI – **Dėl ieškinio Bendrajame Teisme**

129. Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, kai Bendrojo Teismo sprendimas panaikinamas, Teisingumo Teismas pats gali priimti galutinį sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima daryti. Manau, kad būtent taip yra nagrinėjamu atveju.

89 — Žr. 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimą *Fliesen-Zentrum Deutschland* (C-687/13, EU:C:2015:573, 75 ir 76 punktai ir juose nurodyta teismo praktika).

90 — Žr. šios išvados 81 išnašoje nurodytą teismo praktiką.

130. Iš tiesų iš šios išvados 52–87 punktuose pateiktų argumentų matyti, kad Taryba, ginčijamame reglamente apskaičiuodama dempingo skirtumą neatsižvelgdama į apeliančių pagamintus ir eksportuojamus produktų tipus, kurių gamintojo pardavimo kainų panašioje šalyje nebuvo, pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 11 dalį ir Antidempingo sutarties 2.4.2 straipsnį.

131. Šiomis aplinkybėmis manau, kad ginčijamą reglamentą reikia panaikinti, kiek jis susijęs su apeliantėmis.

VII – **Dėl bylinėjimosi išlaidų**

132. Jeigu Teisingumo Teismas pritartų mano vertinimams, Taryba būtų bylą C-376/15 P pralaimėjusi šalis. Tokiomis aplinkybėmis, kadangi apeliantės prašė priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį ir 184 straipsnio 1, 2 ir 4 dalis siūlau Teisingumo Teismui priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas, kurias apeliantės patyrė pirmojoje instancijoje ir apeliaciniame procese nagrinėjant bylą C-376/15 P, o Komisiją įpareigoti padengti savo bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šia byla.

133. Vis dėlto, kadangi apeliacinis skundas byloje C-377/15 P turi būti atmestas kaip nepriimtinas, iš apeliančių reikia priteisti su šia byla susijusias bylinėjimosi išlaidas.

VIII – **Išvada**

134. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

1. Atmesti apeliacinį skundą byloje C-377/15 P kaip nepriimtiną.

2. Panaikinti 2015 m. balandžio 29 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Changshu City Standard Parts Factory ir Ningbo Jinding Fastener / Taryba* (T-558/12 ir T-559/12, EU:T:2015:237).

3. Panaikinti 2012 m. spalio 4 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 924/2012, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 91/2009, kiek jis yra susijęs su *Changshu City Standard Parts Factory* ir *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd*.

4. Priteisti iš Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas, kurias *Changshu City Standard Parts Factory* ir *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd* patyrė byloje C-376/15 P ir Bendrajame Teisme.

5. Įpareigoti Europos Komisiją padengti savo bylinėjimosi išlaidas, patirtas byloje C-376/15 P.

6. *Changshu City Standard Parts Factory* ir *Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd* padengia savo bylinėjimosi išlaidas byloje C-377/15 P.